

Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

A otevřel se nový pohled do krajiny

Takřka čtvrt století Karel IV. budoval klášter slovanské liturgie v Emauzích. Dílo bylo završeno na Velikonoční pondělí Léta Páně 1372, když před zraky císaře a jeho syna Václava sloužil mši arcibiskup Jan Očko z Vlašimi. Nový klášter měl přispět ke sjednocení západní a východní církve. Císař Karel si nekladal malé cíle. Královský klášter stojí nad Vltavou dodnes. Těžko soudit, jak by jeho zakladatel pohlížel na železobetonovou konstrukci, která se vzpíná k nebi místo kostelních věží, rány osudu, které postihly Emauzy ve 20. století, by ho ale jistě šokovaly. Snad by ještě pochopil důvody strádání českých mnichů v německých koncentračních táborech a americké bomby by bral jako tvrdou daň válečné době. Ale deportace benediktinů v roce 1950? Umučení převora v komunistickém žaláři? A co by asi císař mínil o projektu z roku 1983, podle něhož měl být kostel přestavěn na víceúčelový sál? Z příběhu kdysi tak významného a tolik pošlapaného kláštera až mrazí. Zoufalé jsou také fotografie, na nichž manželé Šafaříkovi po svém návratu z exilu zdokumentovali trosky vyvlastněného a restituovaného dědictví po šlechtických předcích. Z prosperujícího hospodářství zbyly po 40 letech komunistického hospodaření hromady sutí. Nákladní vozy to kamení po celé týdny odvážely, než se zazelenala tráva a – slovy Berthy Safarik – „otevřel se nový výhled do krajiny“.

Paní Bertha svou víru v dobré pokračování rodového příběhu vtěluje do svých obrazů. Také do Emauz se už vrátili benediktini, v jejich chrámu se zase slouží mše... Žijeme naštěstí jinou dobu. Co by o ní (a o nás) soudil císař Karel?

berth

P. S.: Obrazy Berthy Safarik jsou až do konce dubna vystaveny v galerii WALD Press. Najdete ji na stejné adrese jako naši redakci. Emauzský klášter je přístupný veřejnosti po celý rok.

Foto: Tomáš Beran, archiv Čestmíra Sušky

Čestmír Suška: ze série Rezavé květy